

(Introducing eachother with thoughtful details)

"Ellen dit is Elize. Ze houdt van feestjes. Ze is single van het jaar dus/toch/maar she can be a bitch." "Elize dit is Ellen. Ze huilt op d'r eigen feestje dan huil ik dan huil ik. Ellen is mokkel af, zei ze in een interview."

Voor 't overige, in de creatieve sector, zijn de koppel pogingen niet van de lucht. Maar zangeressen aan elkaar koppelen, dat gebeurt nog niet eens zo heel veel. In zo'n proces van matchmaken is 't idee na te gaan, of er iets gemeenschappelijks wordt gedeeld. Komtiedan.

Waar voor je geld .. let maar op

Gezamenlijk gemeenschappelijk. Elize is geen latino; Ellen is dat ook niet (nee?). Elize zet zich met gevaar voor eigen leven in voor de bestrijding van aids en Ellen speelde it r etejong (ook niet?). Elize mediteert regelmatig en een meditatie is verreweg de logischte uitleg van dat wat gebeurt op pagina 18 van het CD-boekje van Ellen. Gezien de albumtitel "Durf jij?" is de enige andere optie een transcendent verzoek van scabreuze aard, gericht aan die zweefgrutto uit Tibet. Elize is nog nooit behoorlijk doorgebroken en Ellen doet al jaren toer na toer. Dus per saldo ontloopt dat elkaar ook niet zoveel, schat ik in.

Ellen is erg tevreden over het Pippi Langkousgehalte van haar leven; bij Elize doet haar ovariumwekker het nog steeds niet, na zes jaar Amsterdam kocht ze eindelijk een fiets terwijl last but not least het thuisfront een soort extended familie is. Met vier ouders. Beiden wonen in Amsterdam, wat een dorp zou moeten zijn.

Elize d'r ex viel tegen en bij Ellen was dat ook zo (al geldt dat natuurlijk voor de meeste vrouwen). Ten eerste de titelsong voor Costa. En track 4 luidt "ooit leer ik wel mijn les alleen leer ik niet zo snel" en dat klinkt zo, dat Georgina blij met d'r mag zijn. Met giftwrapped kittycats Oot en Jutje en een retrofietscolumn in mei 2009 mag Floor Faber blij met Elize zijn.

Ellen ten Damme laat zich fotograferen door Gelya Bogogotishcheva en Elize laat zich schminken door Jedidjadada Kuijten.

Qua soepele schouders en ballerinalijf scoort Elize evenveel punten als Dannii Minogue; Ellen doet moeiteloos een spagaat (akkoord, de onrekkelijken vinden turnen iets anders dan dansen, maar zo precies is mijn publiek niet).

Verschillen zijn er intussen genoeg, dat is ook zo ik zeg toch ook niet dat het niet zo is? Ellen heeft nog eens een Kopf bis Fuss iets gedingesed en hobbiet in Duitsland met Udo. Recent een theatertour. Onze nonlatino Kate Ryan in de David Guettasaus (een speculatieve definitie) (van Elize) heeft eigenlijk helemaal niets gemeen met dat van Ellen's gevoelig Neerlands repertoire. Levensfase zoals dat zo mooi heet schelen ook nogal en nu ik er eens in gedoken (blub) ben heeft ten Damme meer meegemaakt -nu al- dan menig ander zijn hele leven en dat pakken ze je niet meer af. Zeg ik.

Ellen is bang om rijk te worden¹ en de stilettolevende glimjurk wekt die indruk niet echt. Toch zit dat ingewikkelder dan je op het eerste gezicht denkt (en daarop kom ik terug). In hoogkwalitatieve tijdschriften met lots of beauty tips laat bambi-oog weten dat het huidje in de Skeyndor gezet is, de ondergoedlinnenkast met Victoria is gevuld (secret, niet Becks) en als die Odettes en heur persoontje de stad op stelten zetten, dan is dat geen Nijmeegs plaatje (weinig Emile Roemer, witte fietsen, kabouters). Peren worden hier met appels² vergeleken, want Elize schnabbelt nogal en Ellen heeft dat niet nodig. En zodoende denk ik, dat wanneer Elize alle spullen die te leen heeft nu moest teruggeven, ze in d'r hempie zou staan.

[op de korte Hoogstraat hebben ze een paar mooie]

Ellen heeft heel wat meer CD's dan Elize gemaakt en ook nog een liefhebbende echtgenoot. Vertoeft vier maanden het jaar abroad, dus denk ik dat ze aan de rijke kant van arm zit.

Aldus werd tot comparitie besloten en geld maakt niet gelukkig, waarbij de akte ter finale kwijting onderhands werd opgemaakt want beide dames willen in de muziekbiz blijven en zijn, veel zelf doen en met de hersencellen is ook niks mis dus even kennis maken met juridische terminologie waarom niet, misschien zeg je dat voelt wel oké, hard en toch zacht ik kan er wat mee.

Waar ze elkaar helemaal vinden, en dat is dan alsnog iets muzikaals, is het brulrefrein zoals moeder Govaert dat aanduidt. Into your system! Automatic! I'm no latino! Je hoort de uitroptekens erachter zoals je ze bij Sandra's Hi!Hi!Hi! ziet. Durf jij, de CD van Ellen featured medeiner "bang om rijk te worden," oh lieverd oh sukkel of de durf-jij sequence zelf: signaalwoord hier, geheugeneffect daar, stijlfiguur overal.

¹ "en de oestujkaawt te vragjû." Met Gigidictie.

² Wat als utdrukking wat sleets is anno 2010, wat denkt u? Borsten met billen. Botox behandelingen en Oil of Olaz nachtcreme. Epiladies en spaarlampen. Koksmessen en nagelschaartjes. Aerobicsjuf en klassenassistent. Grand cru classé en Liebfraumilch.

Ja, je kan het mooi zeggen ..

.. Elvis Costello heeft ook zoveel van die mooie zinnen. Als ik dat zelf ook voor elkaar krijg, dan ben ik al heel blij. Wat ik heel erg probeer zijn van die refreinen waarbij je al hele stadions mee hoort brullen (en dit was nog voor de uitvinding van dito shirt, dames en mensen).

In de auto werkt het het best om je (versgecomponeerde) muziek te luisteren. Want dan kan je geen kant op.

De laatste keer alweer 4 jaar gelden. Uiteindelijk heb ik haar de auto uit gezet. Dat kan ik alleen met mijn zus (die auto maakt wat mee, kortom) > Jij speelde zelfs onder de douche.

Die nootjes! Die trillende fluit! die vibratie! > Ik vond het wel leuk, maar niet zo leuk (genoeg details zo, volgend onderwerp graag).

Ik kan ideale omstandigheden creëren door even met mijn hond Diederik naar buiten te gaan (Ivo, Billie, Diederik: gezellig. En neem ook gebak).

Die buiwisselingen heb ik ook nodig om te kunnen schrijven. Daar put ik uit (wie put je uit?).

Iedere tril en snik ligt helemaal op zijn plek. Ik had rugweeën, het deed verrekte zeer allemaal. Maar ik kan doorgaan en doorgaan en doorgaan. En dan lig ik uiteindelijk jankend op de piano (agossie).

Uit diverse Govaertse interviews geknipterplakt.

Als ik het nou eens zo zeg: een pijnloze bevalling, een zachte dood en een gelukkig leven: dat willen we allemaal. Zouden de beide wonderjukbeentjes niet op bovenstaande hunk kunnen vallen, bijvoorbeeld? Je kunt van verschillende werelden komen en toch veel gemeen hebben, heeft hij (ik) een enorm boeddhistische Dailama ervaring terwijl u gewoon een beetje suf zit te kijken naar de Hickey Underworld voor uw snoetje.

Waarna de beide E's elkaar huilend in de armen vallen ...

(maar da's allemaal maar bedacht en leuk verzonnen, dat heb je met fictie, dus om uw fantasie op gang te helpen een beeld van Mjoeska en Elize die iets neerzetten dat het dichtste bij huilend in armen vallen komt)

IEDEREEN ZAG ER NAAR uit en had er op gerekend, na het enuntiatieve Princes-stukje en nu is het er. Het is volbracht: de duopoliekwestie, de tonijn in blik test: John (West) versus Princes.

Carpe diem quam minimum credula postero

(That's entertainment zit al in de tekst met die Bastognekoek weetjewel weetjeniet (let je wel op?))

Uiterlijk en etiket

Allereerst het blik zelf. Princes verpakt de eiwitrijke boodschap in mat, glad en relatief hoogkwalitatief blik. De grijsblauwe kleur is met de top of the bill in gedachten -zie kadertekst-geslaagd. Beide kiezen voor cirkelvormen in de deksel, als een ui en denkt u aan de doorgesneden vis, dan zulks thematisch. Beide blikken zijn overigens compatibel in de rolcontainer-zin van het woord: op elkaar te stapelen, makkelijk in de keukenkast op ooghoogte.

Princes heeft een diepblauw etiket, ziet op die luttele vierkante centimeters nog kans een recept mee te geven en doet een serveersuggestie. Zwarte kousenvariant, want een specifieke Garfieldstrip komt meteen naar boven die juist over de presentatie ging. Nog zo'n bijzondere toon slaat de THT-tekst aan: zie onderkank. Doelgroepenbeleid? Zelf zit ik er niet mee, maar John is houdbaar tot 2012 en Prinses tot -13. Dat etiket van John oogt gewoon ouderwets en groen op goud, je moet erop vallen. Fuji's fotorollen hadden die kleur. De scherpte van het Princes-etiket is gewoon beter en op de deksel staat een viertraps uitleg over het blikopenen. John West bevist de Indische Oceaan aan de kant van Afrika: de Seychellen. Mauritius is de vangplaats van Prinsessen; iets zuidelijker. Mocht het 1982 zijn geweest, dat het etiket ter wereld kwam, dan was het een goede match met de Ford Mark VI 'fashion show' advertentie: groen, goud en veel, heel veel blik. Want ik zat weer eens in het advertentieboek te neuzen (o.m. pittige reclame met gele bikini-juf. Recyclen is goed in alle tijden).

John's lip geeft wat meer weerstand, maar 't is maar net waar je van houdt. John heeft een blikkerige klik, what you see is what you get, bedacht voor mensen die zeggen: containers, vissersboten, koffie-automaten, lightrail: blik is gewoon oké. En Rachel Hazel zal ingenomen zijn met de zilverkleurige buitenkant en de goudgetinte binnenkant van de deksel.

Princes, da's een heuse marketingklik. 't Forschungs und Innovationszentrum klust bij? Gebruikt Doktor Gerhard Thoma van de BMW-ruitewisser de apparatuur in het weekend? Gedempt, helder, ruisarm en to-the-point als een opname op CD DDD en in één pijnloze beweging gaat ook de deksel eraf.

De crème de la tonijn

Tonijn is een warmbloedige vis die zuurstofrijk water over zijn kieuwen wil krijgen. Een adequate voorraad zuurstof verkrijgen ze door hard te zwemmen, en daarvoor zijn weer krachtige spieren nodig. En juist dit donkere, musculaire vlees -zo anders dan het witte vlees van de meeste vissen- eten de mensen graag.

De blauwvintonijn wordt gezien als de beste tonijnsoort en kost vaak meer dan 50 gulden de kilo. Als je je dan bedenkt dat een tonijn honderden kilo's kan wegen, is het helder dat vissers erg blij zijn met zo'n vis in hun net. Japanners zijn de grootste afnemers van blauwvintonijn en ze zijn bereid er flink voor te betalen. In Nederlandse viswinkels tref je deze tonijn zelden aan. Meestal krijgen wij geelvintonijn voorgeschoteld. In Den Haag heb ik het restaurantje Wox ontdekt waar ze blauwvintonijn serveren en van Bentleys houden ze ook. Het geheim hierachter blijkt een goede verstandhouding met de kok van de nabijgelegen Japanse ambassade die ze voorziet van lekkere pinda-kaas.

Ik vind tonijn het mooist als hij rauw is. Dan moet men wel een superverse hebben. Ga dit/dat na! (woordspeling)

Uit "Van de zee naar de hemel,"
Alain Caron.

Smaak en mondgevoel

De eerste indruk van John is wat beter. Snippers stellen ons in staat te snoepen. Bedacht moet worden, dat Princes 150 gram uitlekgewicht heeft tegen 130 bij Heinz' visje. John zit dus wat ruimer in zijn jasje. Als een latter day Stella Jongmans keur ik het vlees (sprintboys, teennagels, da works) "She's strange," murmelt Cameo op de achtergrond.

Prikken gaat gelijk op, geen van beide x-factors delft het onderspit. Een voelbare weerstand en daarna zuidwaarts. Princesvis heeft net een slag meer geslagen; het vlees is een ietsje roder. John is wat cleaner. De Princes heeft wat meer kleuren in het palet en wat rafeliger randjes, iets meer pluis (en Stella nog even op het netvlies houden dat is ook fijn (lieve mensen)).

De Princes is beduidend geuriger dan John en alle maatschappelijke reuring en ontwikkelingen ten spijt voldoet dat eigenlijk heel fijn aan de verwachtingen. John geeft een wat droger mondgevoel, het ruwe van tonijn met een klein zuurtje in de nasmaak.

De Princes is vol, rijk van smaak met het brokkeleffect zoals we gewend zijn van de kostelijke vissoort. Daar waar vroeger mijn verstandskies zat, blijft een en ander (maar genoeg) hangen .. en zo'n assistente ik kijk naar haar en het is voorjaar (ongeveer zo, bij mijn tandarts tenminste, die op zijn beurt aardig in de Forschungszentrum Geschichte past) en dat terwijl ik dan 1 van de 7 huilbuien uit Bend it like Beckham methodact ... die met de sequentiële tranen³ was wel heel lastig.

Meer geur en meer kracht? Met een rauw championnetje erbij doe ik de test en jazeker, de smaak van de John ebt sneller weg.

In een salade geprobeerd, blijft de sterke smaak van de Prinses overeind, ondanks dat die het zuurtje wat dan thematisch is ontbeert.

Fazit (conclusie, is dat)

Toch een vrij royale overwinning voor Princes, die én meer smaak heeft en 20 gram meer terwijl ik de carpe diem-factor van verpakking en klik ook hoger waardeerde. Het geurarme, ruwe, cleane en droge maken John wel een echt mannervisje, en als je nu ook van goud met groen houdt ..

Ik lig dan op mijn flankje, begrijp je wel

³ De rechter stroomt half zo snel als de linker. Op 1:07 ²¹

